

socială. Propria descriere de sine foarte mulți oameni sunt gata să o apere cu propriul sânge, o apără până le tremură vocea, cu nod în gât, până la răgușire, unii ajung până la manifestări isterice și agresivitate, fiind absolut convinși de faptul că descrierea lor despre ei înșiși este unica descriere corectă și de valoare. Încearcă să nu fii de acord cu un astfel de om și adaugă la descrierea lui ceea ce el în mod evident deține, dar nu îi convine, un aspect pe care nu dorește să îl vadă, și vei observa cum se va manifesta. Dă-te, totuși, pentru orice eventualitate, câțiva pași mai în spate. Va scoate la iveală o mulțime de lucruri de care nici el nu a știut și pe care nu le-a încadrat în descrierea lui inițială.

Descrierile pe care oamenii le fac despre ei înșiși în cea mai mare măsură au fost făcute nu de ei, ci s-au consolidat în interiorul lor absolut întâmplător, sub influența sau presiunea diferitelor situații și contexte.

Cineva poate acum să spună: „Cum așa? Dar practica comunicării, practica activităților, care totuși ceva poate confirma, iar altceva poate să nu confirme?” Iată că eu îi răspund spunând: *Dar însăși această practică nu este oare condiționată de descriere?* Astfel, dacă există deja o descriere, atunci practica, obligatoriu, o va confirma. Dacă, totuși, eu am hotărât că eu sunt anume așa, atunci eu voi căuta și voi găsi astfel de situații care vor confirma că eu sunt anume așa. Și voi evita, voi pleca din toate situațiile care pot amenința cu modificarea descrierea mea despre mine însumi. Voi face ambele lucruri fie conștient, fie inconștient, dar le voi face cu siguranță. Aceasta și este sfera activității de bază în comunicarea obișnuită dintre oameni și tot aceasta este și în direcția comunicării țintite.

Lucrurile și oamenii sunt, inițial, nicicum. Descrierea acestora va face ca lucrurile să fie sau să pară bune sau rele, firești sau nefirești, corecte sau incorecte etc.

Când oamenii spun „Ah, manipulatorii aceștia! Ce nenorociți și parșivi pot fi aceștia!”, acesta este un entuziasm moral absolut neîntemeiat și fără bază, care se sprijină doar pe necunoaștere. Nimeni nu manipulează pe nimeni, pentru că nimeni nu cunoaște nimic. Însă, în același timp, *totul - începând de la Dumnezeu, natură, om, obiecte, până la Satan - exercită influențe*, directe sau indirecte, sesizabile sau insesizabile, cognoscibile sau incognoscibile. Totul în jur este plin de influențe. Mai nou, au apărut și oameni care exact așa se și numesc - *influenceri*.

Tu îți cunoști propria descriere? Ai revizuit-o? Ai clarificat de ce în această descriere există atât de multe contradicții, de ce această descriere este atât de incompletă, de ce în anumite locuri ai atât de multe amănunte, iar în alte locuri descrierea de sine pare a fi doar o foaie de hârtie pe care sunt desenate doar câteva liniuțe, pătrățele, hașurări? Nu?

O grandioasă iluzie și, totodată, cea mai mare minciună pe care omul o ocrotește cu înverșunare și *cea mai puternică apărare psihologică* este aceea conform căreia *omul crede că el ca și cum se cunoaște pe sine însuși.*

„Lasă că știu eu mai bine cine sunt și cum sunt! Auzi, domnule, îmi spune el mie că sunt needucat și mojić! Păi eu am fost parlamentar, domnule! Cum poate el să-mi spună mie așa ceva? Păi e posibil așa ceva? Da' nu îi este rușine? Idiotul dracului, țăran împuțit ce este, să se uite mai întâi la el și apoi să-mi zică mie că sunt needucat! Să moară mama!”

O analiză elementară ne arată că nimeni nu se ocupă cu adevărat de acest aspect al cunoașterii reale de sine. Dar oamenii totuși cred că ei se cunosc; ei niciodată nu au depus în această direcție niciun fel de efort, nici măcar o minimă muncă, dar au impresia că au ajuns să aibă rezultate și cred, uneori cu tărie, că, fără muncă, pot deține cunoașterea de sine.

Omul nu se cunoaște pe el însuși. El are despre sine în mod firesc tot felul de păreri, impresii, opinii care s-au format absolut spontan și haotic. Încercați acum să acționați în mod direct și să îl convingeți pe un om că la el ceva-ceva nu este așa cum trebuie - acesta va opune rezistență până la epuizare, până la isterie, până la manifestări agresive și agitație psihomotorie inutilă. Deși, chiar dacă nu veți acționa în mod direct, această părere, impresie a lui despre el însuși oricum poate fi modificată în creierul lui prin oricare altă parte a lui, a vieții, a acțiunilor concrete, a tot felul de situații în care el, ca subiect, poate fi pus...

Omul nu controlează a lui Eu - concepție. Chiar și faptul că omul a completat un chestionar de personalitate deja l-a schimbat, deoarece omul a răspuns la atâtea întrebări despre el, încât, poate, fără acel chestionar, pe durata întregii vieți nu și-ar fi adresat atâtea întrebări, darămite și să mai caute un răspuns la ele. A răspunde la un chestionar nu este o treabă atât de simplă și fără urmări, chiar

Îmi aduc aminte cum, acum încă nu demult, în București a avut loc primul miting al homosexualilor, travestiților, lesbienelor și mi-am dat seama atunci cât de nepregătiți sunt oamenii pentru a se întâlni cu o astfel de realitate. Demonstrații cu mare greutate au primit de la primăria Capitalei toate avizele legate de traseul și orele de desfășurare a demonstrației. Cu mare greutate. Nici nu știu cum de au primit aceste drepturi în general. Iar restul lumii aproape că i-a luat la bătaie. Acum lucrurile stau cumva diferit, dar asta se întâmplă pretutindeni, acesta a fost doar un exemplu pe care mi l-am amintit acum. Se întâmplă pretutindeni la scară mai mare sau mai mică, la nivel de individ sau grupuri umane.

◆◆◆ GRADUL DE LIBERTATE ◆◆◆

Există sursa de Lumină și există ceea ce lumina poate lumina. Această sursă este ceea ce noi numim *conștiința de sine*, adică ceea ce se numește *Eu sunt*.

Dacă această sursă personală de Lumină luminează Lumea, dacă ușa este deschisă, atunci totul este în regulă. Dacă, însă, lumina se oprește acolo undeva, în pojghița *ca atarelui*, atunci ce putem noi oare să vedem? Stăm într-o conservă de metal și vedem pereții interiori ai acesteia și mai departe Lumina nu emană, nu penetrează pereții conservei. Sau ca și cum stăm în interiorul unui borcan de sticlă și vedem toate lucrurile prin sticlă, într-un caz mai fericit. În această situație, acest borcan câtuși de puțin transparent este mai calitativ, este deja ceva de genul unui borcan spiritual, înțelegeți? Este altceva decât o conservă netransparentă, opacă și impermeabilă. Dar, chiar și aici, cum vezi tu lumea nu depinde de tine, ci de calitatea, de gradul transparenței sau al deformării sticlei aceluși borcan. Nu este încă nimic spiritual nici în această situație. Borcanul nu ești tu, este doar un borcan care, odată, se poate sparge sau se poate opaciza, se poate murdări sau crăpa, etc.

Noi întotdeauna suntem și mereu stăm în ceva. Dar dacă ne așezăm pe poziția *Eu mă aflu în Lume*, atunci nu mai putem spune nimic despre obiectul cu numele de *Eu*.

Eu sunt un proces neconținut de întrupare. De aceea, din partea asta și din partea cealaltă, din partea așa-numitei realități subiective și din partea așa-numitei realități obiective, nimerim în

unul și același spațiu, hotărâtor pentru spontaneitatea existenței - *spațiul relațiilor cu Lumea care se întruchipează.*

Ceea ce scriu eu în această carte este doar *o cheie cu care se deschide Ușa spre Lumea infinită.* Dacă veți reuși să vă folosiți de această cheie sau nu, aceasta este problema voastră personală, treaba voastră. Încercările de a afla câte ceva despre sine, despre propriul viitor, despre horoscopul personal, despre ceea ce cred alții despre tine, despre cum arăți - această permanentă sete a omului de cunoaștere arată că nu există fundamentare obiectivă pentru această vedere de sine. *Ca atarele* este un lucru într-atât de artificial, încât acesta necesită eforturi și cheltuieli permanente de energie pentru ca însuși pe el să se orienteze.

◆◆◆ AUTOIDENTIFICAREA ◆◆◆

Total opusă ca atarelui este autoidentificarea, care nu necesită niciun fel de efort pentru a afla permanent despre sine de la alții. Oricât ar afla omul despre sine, oricât și-ar revedea fotografiile proprii, oricât ar colecționa părerile altora, el tot nu va fi convins.

Cei mai încrezuți în propriul *ca atare* sunt acei oameni care se concentrează pe un cerc îngust de oameni, a căror părere o iau în considerare și nu cred în nimeni altcineva decât în acel cerc de oameni reprezentativi pentru ei, deoarece, procedând astfel, ei culeg mai puține contradicții. Așa este mai comod. „Când nenea Petrică îmi va spune că sunt prost, atunci chiar că sunt prost, dar ce spuneți voi restul nu are nicio importanță. Pe mine, însuși Bivolaru m-a apreciat și voi spuneți că nu sunt bun? Ce știți voi? Să-mi zică nenea Bivolaru că este așa cum spuneți voi și atunci vă cred!”

Anume cu astfel de oameni se întâmplă adevărate catastrofe, mai ales atunci când părerea unui anumit om reprezentativ pentru el, pe care îl credea singura lui oglindă, se schimbă. „Nenea Bivolaru, care tot timpul m-a apreciat și a spus că sunt cel mai bun, astăzi a zis că sunt un prost și să nu mă mai vadă în fața ochilor.”

Credeți-mă, acest moment este o adevărată tragedie, este o catastrofă a lumii interioare. Deși, privită din altă poziție, situația devine comică de-a dreptul. Însă faptul că asta este situația este o catastrofă ca atare, ba mai mult, este o catastrofă a lui *ca atare.*

La omul modern, „ca atarele” este, deja, înainte de toate, o modalitate de afirmare a unicității personale în lumea oamenilor, dar fără a trece granițele trasate de socium. De aceea, toți își cumpără mașini de lux, deși nu au ce mânca, pentru că mașina reprezintă un instrument de afirmare a poziției sociale, a statutului social. Acasă nimeni nu îl vede că nu are ce mânca, dar afară, în socium, toți cred că el deține un înalt statut social și acesta se comportă ca atare, ajungând chiar și el să creadă că este cineva deosebit. S-a umplut Bucureștiul de astfel de oameni, care, fără minte, conduc bolizii moderni provocând tot felul de accidente groaznice. În momentul accidentului, unii chiar se trezesc la realitate, dacă au norocul să mai scape cu viață.

Caracterul concret al vieții omenеști din punct de vedere al întruchipării constă în aceea că *Eu ca Eu, ca și om, sunt făcut din oameni și trăiesc printre oameni*. Printre oameni și nu printre proști, țărani, contribuabili, „contribali”, cetățeni, bolnavi, cumpărători, consumatori, alegători, aligatori, etc, așa cum cred unii. Printre oameni. Chiar dacă omul este fizic singur, izolat în vârf de munte, el tot trăiește printre oameni, deoarece toate țesuturile din care este făcut corpul lui sunt făcute din oameni.

Cu toate acestea, sociumul nu este format numai din oameni (deși noi, în mod vizual, îl reprezentăm ca pe o mulțime de oameni).

Sociumul este un sistem, o structură a convențiilor (reguli, norme morale, legi), o întreagă mașinărie pentru fabricarea oamenilor. *Sociumul este și ceea ce se numește bazarul vieții*. Orice poate fi cumpărat și vândut, chiar și oamenii, mai ales dacă oamenii înșiși se percep pe ei ca pe obiecte. Din acest motiv, chiar și în zilele noastre este posibilă sclavia de orice fel. Există sclavie atât la noi în țară, cât și în întreaga lume. Există și proprietari de sclavi și supraveghetori. Există pretutindeni vânzători și cumpărători de sclavi de tot felul.

Pretențiile vieții în acest bazar sunt de a exista în formele înseși ale vieții sociale și iată că începe un joc foarte interesant, în care *omul ori este jucător, ori este obiectul cu care sau prin care se joacă jocul*, adică o figurină pe tabla de șah sau o minge pe terenul de fotbal. Mai grav este atunci când omul devine, în același timp, și crosă în mâinile jucătorului de golf și minge, și câmp, și steguleț, și gaură. Toate deodată. Acest om înnebunește, pur și simplu, jucând atâtea roluri.

Acest joc în bazarul vieții sociale se referă la întreg conținutul aflării omului printre oameni. Omul care s-a ascuns în spatele *ca atarelui* este acela cu care ceilalți *se joacă*; omul care este un subiect activ este cel care *joacă*. Dar, oricum, pretutindeni întâlnim numai roluri, numai personaje, numai costumații, numai măști.

Odată, la o emisiune televizată, „Povești adevărate” cred, l-am auzit pe Cătălin Botezatu cât de greu îi este lui să poarte toate aceste măști. Chiar el a spus că, dimineața, plecând de acasă își pune măștile necesare și pleacă în oraș. Lumea vrea să vadă în el ceva anume și el se comportă *ca atare*, dar el este altceva, mult diferit de ceea ce vor să vadă oamenii în el. Și nimeni nu îl înțelege, cu nimeni nu poate vorbi ca de la suflet la suflet, pentru că imediat vor veni oamenii și vor cârpi ceea ce a stricat el în viziunea lor despre el. „Cum, tu, care poți avea cele mai frumoase femei, te plângi de una care te-a părăsit? Mai dă-o dracului, măi băiete! Nu te merită! Lasă, că îți găsim noi una ție, mai tare ca a lui Mutu!” Dar inima lui stătea numai la o anumită față, care vedea în el pe Cătălin Botezatu, nu un simplu om care doar făcea lucruri mărețe. Și îi este greu. Îl cred. Îi este foarte greu, credeți-mă. De aceea a și vrut să se sinucidă, chiar în ziua lui de naștere, când a pus mașina pe liber la marginea unei prăpăstii și... ce-o vrea Dumnezeu. Interesant, dacă mașina pleca la vale, reieșea că Dumnezeu a vrut ca el să moară? Eu nu aș vrea să fiu în pielea lui. Dar este interesant cum se va descurca acest bărbat în continuare, ce va face, ce va întreprinde, ce va modifica în viața lui, pentru că, dacă va reuși, un mare om va rezulta din el. Din câte văd eu, deja acum psihicul lui a obosit cumplit, iar această oboseală se răsfrânge grav asupra sănătății lui fizice. Eu privesc și aștept. A devenit interesant pentru mine, vreau să văd ce va face. Deși oarecum știu că nu va face nimic, pentru că este foarte prins în propriul borcănaș și, astfel, a evada din acesta va fi foarte greu și în cele din urmă problemele de sănătate doar se vor amplifica. Viața în borcănaș te sufocă la un moment dat.

Ceea ce noi numim abstract *socium* nu este o Mare Prostie, ci este o Mare Judecată Judicioasă. Și Marea Judecată Judicioasă înțelege că nu este posibil să conduci personalitatea nemijlocit, în sensul complet al cuvântului conducere, deoarece personalitatea este o totalitate a relațiilor.

A conduce direct esența în general încă nimănui nu i-a trecut prin minte, deoarece abia acum a apărut aparatul înțelegerii, care poate în oarecare termeni raționali să descrie o astfel de formațiune

În străinătate, dar și la noi, pe alocuri, tatăl este acceptat în sala de naștere, îi este permis să vorbească cu soția lui și să o țină de mână. Nu întâmplător, ci anume ca să se facă responsabil în fața celui pe care l-a chemat să iasă afară din burta mamei. În sfârșit, acesta apare, s-a născut, totul s-a încheiat cu bine.

Mai târziu, copilul va fi îndreptățit să-i spună acestuia: „*Tu m-ai chemat și eu am venit. Am venit la chemarea ta, crezând în tine ca într-un dumnezeu. Acum, uită-te și tu în ce lume m-ai chemat. Nu era oare datoria ta să faci o lume mai bună în care eu să apar, dacă ești părintele meu și mă iubești? Nu vorbesc despre o lume mai bună material, adică încărcată cu cine știe ce bunuri materiale. Nu! Eu vorbesc de o lume a relațiilor mai bună. Am venit în această lume și tu uite ce relații tâmpite ai cu vecinii, cu mama mea, cu tine însuși, cu sociumul, cu Lumea în general. Cu toți te cerți, cu toți te scuipi, te lupți. Aceasta este Lumea? Nu puteai și tu să construiești niște relații mai armonioase cu mama, cu fratele mai mare, cu vecinul, cu Lumea în general? Eu mă sufoc în această relaționare, deși material am totul, poate chiar mai mult decât am nevoie. Înseamnă că tu nu ești Tatăl meu. Voi căuta un alt Tată, adevărat, Ceresc, a cărui lume relațională este mult mai bună și mai armonioasă. Și la el mă voi raporta ca fiul față de Tată. Tu, însă, ești unul ca mine, neajutorat și fricos.*”

Odată am auzit chiar un astfel de discurs al unui copil de 8 ani în fața tatălui său. A fost un adevărat spectacol de manifestare a copilului și o catastrofă a lumii subiective a tatălui. E ceva deosebit, nu poți uita așa ceva.

În final, reiese o mișcare înapoi în loc de înainte, de aici și apariția teoriei că, în anumite stări modificate ale conștiinței, omul își percepe viețile anterioare sau acel moment dintre două nașteri. Întreaga *viață bună* se dovedește a fi în trecut, aproape la toți oamenii. Iar înainte nu este nimic altceva decât moartea.

De aceea, toți *clarvăzătorii* ce se perindă pe la televiziunile noastre văd în viitor numai cutremure devastatoare, creând în alții ca ei diferite stări morbide, panică, terorism național. Unul dintre agitați chiar a sunat la televiziune și, pentru că el în noaptea menționată de clarvăzător dormea undeva pe afară cu întreaga lui familie, a întreat: „Domnu’ Diaconescu, mai vine cutremuru’ ăla sau nu? Ca să știu și eu ce fac”. I s-a spus că s-a amânat cutremurul, că nu va mai fi, de parcă în prima situație, cât și în a doua, chiar știau ce spun. „Dacă a zis Diaconescu că nu vine înseamnă că nu vine, că știe

el ce spune". Asta este credința omului. Aceasta este *sursa tendinței depersonificării omului - să dispară, să plece din munca vieții.*

Din punct de vedere al Duhului care se întruchipează, omul care refuză să se întruchipeze și să se miște pe această rază de Lumină este omul care nu vrea să înfăptuiască munca Dumnezeiască, munca Duhului. Acesta nu vrea să muncească, el vrea să fugă de muncă și, pentru asta, el este în stare să creeze tot felul de construcții și aberații începând cu glorificarea și proslăvirea morții ca pe o nouă șansă, până la tendința de a compromite și de a defăima viața ca fiind ceva înjositor și mizerabil, o viață brută și imperfectă.

În cel mai bun caz, un astfel de om ne propune să ne raportăm la viață ca la un experiment, o fatalitate, ca la o plată pentru viitor, când, în sfârșit, va fi totul bine deodată pentru toți, fie pentru că am meritat, fie pentru faptul că, la urma urmei, toți vom muri. Așa că viața este un experiment nefericit.

Etapa activă, însă, a poziției creative începe odată cu întrebarea de mult adresată omenirii, ce conține o colosală putere de sens: *Ați învățat oare să vă bucurați de obstacole?* Încercarea de a răspunde la această întrebare provoacă conștientizarea problemei ce constă în faptul că este greu să te întruchipezi, aceasta este o muncă. Un exemplu extraordinar îl reprezintă viața oamenilor simpli, care trăiau în credință și înțelegeau că au venit în această lume pentru a face un anumit lucru, astfel încât, la sfârșit, puteau spune hotărât: „Eu mi-am terminat munca”. Ei puteau să rostească aceste cuvinte liniștiți și cu voce scăzută. Neluând în considerare problemele exterioare, ei rămâneau liniștiți, limpezi, netulburați, transparenți pentru lumină.

Pentru noi, această cale este închisă. Noi suntem lipsiți de această claritate a relațiilor cu Lumea, necesară pentru această cale. Nu este posibil să devenim sinceri, spontani, naivi și curați la inimă în relație cu viața aflându-ne în sistemul contemporan al științelor pragmatice și al educației, noi având acum o cu totul altă experiență. În sistemul actual de științe, dacă cineva din afara științelor ar reuși să producă pe bandă rulantă oameni cu niște capacități telechinetice deosebite, știți ce s-ar întâmpla? Ar veni toțiăștia cu bani mulți, din armată, din guvern, de la securitate, de pretutindeni, și ar face tot ce este necesar ca să transforme acei oameni și cunoștințele lor în veritabile arme, în ceva care să aducă și mai mulți bani sau putere. Niciunul dintre ei nu s-ar sfii să genereze tot felul de violențe,

20-30 de ani nu vom face nimic în această direcție, natura va atinge un apogeu, după care procesele vor deveni ireversibile), rețelele globale de informatizare, socializare, rețelele globale de urmărire... În comunitatea spirituală, această conștientizare s-a produs cu minimum două mii și ceva de ani în urmă.

Întreținerea comunității spirituale este o necesitate, fără doar și poate. Orice om poate înțelege că, dacă acest lucru nu ar avea niciun sens, atunci, în timpul proceselor istorice, această comunitate ar fi dispărut cu mult timp în urmă. Acest lucru nu este atât de greu de făcut, atât într-o țară luată separat, cât și în restul celorlalte, luate la un loc, dacă această problemă ar fi fost una formală. Dar, deoarece această problemă nu este una formală, ci este problema vieții umanității, atunci comunitatea spirituală a existat, există și va exista. Aceasta este institutul omului și, atunci când auzim, de exemplu, că se extinde din ce în ce mai mult utilizarea metodelor medicinei alternative, unor oameni și mai ales unor medici le vine să râdă. Din ignoranță și necunoaștere fac acest lucru, bineînțeles. Nu este nimic de râs aici, domnilor cu diplome la facultăți acreditate de Marele Mediu.

Ceea ce noi numim medicină tradițională există de foarte puțin timp, iar ceea ce numim medicină netradițională reprezintă medicina într-adevăr tradițională și există de mii de ani. O astfel de percepție a tradiției reflectă distorsionarea aprecierii pe care noi, cei de astăzi, o avem și este o distorsionare aproape deja firească. Noi am crescut într-o astfel de cultură, dar oamenii care într-adevăr se interesează de problemele căilor spirituale și ale comunității spirituale trebuie să conștientizeze acest aspect.

◆◆◆ SURSELE TRADIȚIILOR ◆◆◆

Ca în oricare altă muncă și în oricare altă profesie, și în tradițiile spirituale există *perioada entuziasmului gol*, pe care îl găsim sub denumirea de *neofit* sau novice.

Aceasta este perioada în care se lucrează pentru autoafirmare, pentru afirmarea personalității sau a individualității. Este perioada asimilării informațiilor specifice, a dobândirii unor abilități specifice pentru a ocupa un anumit teritoriu în socium, pentru afirmarea în calitate de element irepetabil al aceluși socium.

Și, ca în oricare altă profesie, la fel de neîndoielnic apare și momentul alegerii, când omul fie devine profesionist, fie, încetul cu încetul, se leapădă de această ocupație și rămâne un amator și un diletant până la capătul zilelor. Asta este deja o problemă de atașament, iubire, de o oarecare necesitate interioară...

Iată de ce există întrebarea pe care eu o repet atât de des, încât a devenit pitorească: *Unde dispar căutătorii spirituali după vârsta de 30-35 de ani?* Aceștia nicăieri nu sunt, dispar, ei pur și simplu încep să trăiască o viață obișnuită, se scufundă în Marea Mediu, după ce au clarificat pentru ei că o astfel de viață spirituală, din oarecare motive, nu îi „aranjează”. Acest lucru este firesc, nu este nimic supărător sau de acuzat în această decizie. Dacă omul a conștientizat acest lucru, atunci întreaga bogăție, pe care el a dobândit-o reușind să trăiască două vieți concomitent, o va realiza foarte frumos în viața lui și va deveni o sursă de bucurie pentru cei din jurul său și va deveni un exemplu de atitudine profund creativă, bucuroasă, optimistă față de viață, acesta fiind inspirat și entuziasmat de ea. Dacă el nu a conștientizat acest lucru, dacă în el mândria răbufnește ca și înainte, atunci, firește, omul va începe să calce în picioare totul, va începe să fie *anti* - și va avea tendința să lupte, să demaște, pe scurt, nu va reuși să trăiască clar și limpede nici în această viață, nici în cea a tradiției. Deși această viață include în sine lupta și demascarea, ceea ce nu există în comunitatea spirituală, deoarece aici astfel de prostii pur și simplu nu mai au trecere și nu mai sunt acceptate de către oamenii maturi.

În general, comunitatea spirituală este o comunitate a oamenilor maturi, în acel sens despre care noi aici am vorbit nu o singură dată: în sensul responsabilității personale, a realismului nemilos, a năzuinței neîndurătoare. Aceasta este comunitatea oamenilor maturi, în sensul complet al acestui cuvânt. Convențional vorbind, în momentul de față, omenirea în întregime se află în perioada adolescenței, când autorefectarea abia începe, după ce s-au spart atât de multe ulcioare, încât ai avut noroc dacă ai trecut neprins, iar cei care nu au avut noroc - au decăzut în partea mai puțin numeroasă a omenirii, adică în tot felul de colonii, în instituții de reabilitare prin muncă, pușcării, spitale, în rebutul socializării.

Comunitatea spirituală, însă, se află la vârsta maturului, la vârsta omului copt. Eu nu aș spune că aceasta este vârsta bătrâneții. Dacă comparăm cu viața unui om, atunci putem spune că această comunitate spirituală se află cam pe la vârsta de 35-45 de ani.

Omul care a rezolvat cu succes propriile relații cu lumea aceasta este omul care nu are credințe. Numai prin înțelegerea creativă de sine poate să apară o lume creativă, fericită, în care credința să nu existe. *Omul nu trebuie să creadă, el trebuie să cunoască.* Dacă nu cunoști cine ești, ce este lumea, care este relația ta cu lumea, atunci te vezi nevoit să crezi tot ceea ce îți vor spune alții.

Căile situaționale sau căile intelectuale

Calea situațională sau *calea omului viclean* este o cale în care *tehnologia de bază o reprezintă capacitatea de a vedea situația și capacitatea de a dirija, de a conduce cu situația.* Acestea sunt *căile intelectuale.* Adevărat, aici noțiunea de *intellect* nu este înțeleasă așa cum suntem noi obișnuiți să înțelegem acest cuvânt. Buddha spunea că el într-o singură clipă, adică a douăzecea parte dintr-o secundă, reușea să urmărească zece mii de gânduri. În aceste situații se conectează forme deosebite de stăpânire a intelectului, incluzând și *centrul intelectual superior*, a cărui viteză de lucru este, într-adevăr, de zece mii de ori mai mare.

Abia recent au fost obținute date științifice experimentale foarte interesante despre acest centru. Desigur, la o astfel de viteză de lucru, omul într-adevăr poate, în mod real, să prindă din zbor o situație oarecare, poate să o calculeze și reușește să reacționeze sau să acționeze în conformitate cu situația sau scopul propus.

Această conștiință superioară, această existență superioară nu reprezintă iluminarea sau iluminarea mentalului, dacă putem spune astfel, întreținută de un mai mare dinamism al energiilor și nici nu reprezintă o viață mai curată sau „mai morală” prin caracterul ei. Superioritatea acestor oameni asupra conștiinței omului obișnuit se exprimă nu prin grad, ci prin natura și esența lor. Aici se produc schimbări și transformări nu numai la suprafață sau prin tipul de activitate al acestor oameni, ci schimbările se produc la nivelul principiului dinamismului, până la baza lui.

Cunoașterea yoghină tinde să pătrundă în conștiința tainică dincolo de hotarele rațiunii, care este prezentă aici doar în forma ocultă, ascunsă la baza a tot ce există. Numai această conștiință cunoaște într-adevăr și, doar folosindu-ne de aceasta, noi putem să-l cunoaștem pe Dumnezeu astfel încât, în modul cel mai corect, să putem cunoaște lumea, natura ei reală și puterile tainice. Întreaga lume văzută și sesizabilă de către noi, dar și tot ce nu este vizibil

În lume, reprezintă pur și simplu expresia fenomenală a ceva ce se află dincolo de hotarele rațiunii și ale simțurilor. Acele cunoștințe care, în baza datelor primite prin simțuri, ne pot oferi nouă trăiri și frământări intelectuale nu reprezintă adevărata cunoaștere, ci reprezintă doar știința închipuirilor, știința reprezentărilor. Nici măcar reprezentările nu le putem cunoaște suficient de bine dacă nu cunoaștem mai întâi realitatea, ale cărei imagini sunt tocmai aceste reprezentări.

Căile transformării sau căile transfigurării

Căile transformării reprezintă cea mai puțin cunoscută și cea mai grea categorie de căi. Ca rezultat al pătrunderii pe aceste căi dobândim în chip uman o ființă nu tocmai obișnuită, să zicem așa. Aici transformarea se petrece nu numai la nivel intelectual, dar și la nivel energetic, emoțional, fizic, etc. Toate acestea depind de tradiția concretă. Elementul distinctiv principal al căilor transformaționaliste îl reprezintă transformarea, *transfigurarea*, de aceea, eu cred că voi înșivă veți putea descoperi exemple ale oamenilor care au mers pe aceste căi.

◆◆◆ ALEGEREA CĂII ◆◆◆

Există cu adevărat posibilitatea de a-ți alege Calea? Aceasta este o întrebare pe care oamenii o adresează foarte des. Personal, cred că posibilitatea de a opta există și, în același timp, nu există. Problema constă aici în cine pe cine găsește. Eu *consider că mai degrabă Calea își găsește omul decât omul își găsește Calea*.

Pe de altă parte, această descoperire poate fi o chestiune de rezonanță, pentru că este imposibil să se creeze o descriere conform căreia ar fi posibil să descoperim omul potrivit pentru o anumită Cale. Dar iluzia selecției Căilor există, acest lucru este cert. Când omul spune *Eu voi încerca această cale sau cealaltă, ori mai bine pe a treia...* asta este iluzia alegerii.

De regulă, dacă omul a călcat o dată pe o Cale, atunci gata, nu mai revine unde era. Mai departe, să dea Domnul ca omul să aibă puțin noroc! Astăzi nu prea mai există purtători vii ai unei tradiții, iar a parcurge o Cale fără un maestru viu, purtător al acelei tradiții, este un lucru cu adevărat excepțional.

